

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 февруари 1977 година*

По дело 20-76

с предмет запитване, отправено до Съда, на основание член 177 от Договора за ЕИО, от Finanzgericht de Bade- Wurttemberg, Außensenate Stuttgart (Германия), в спора, висящ пред този съд, между

Schöttle & Söhne OHG, Ob'erkollwangen,

и

Finanzamt de Freudenstadt,

преюдициално решение относно тълкуването на член 95 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н Р. Pescatore, председател на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н М. Sørensen, г-н А. J. Mackenzie Stuart, г-н А. O'Keefe и г-н А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н F. Capotorti,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 17 декември 1975 г., постъпило в Съда на 23 февруари 1976 г., Finanzgericht de Bade-Wurtemberg е поставил, на основание член 177 от Договора за ЕИО, различни въпроси относно тълкуването на член 95, параграф 1 от Договора, който забранява на държавите-членки да налагат „пряко или косвено ... вътрешни данъци върху стоките на други държави-членки, които надвишават наложените... върху подобните местни стоки”.

2. Тези въпроси са поставени в рамките на спор между немски вносител на чакъл от френска територия и Finanzamt de Freudenstadt, който поставя под съмнение съвместимостта на немската такса върху автомобилния превоз на стоки с член 95, параграф 1 от Договора, доколкото за превози, сравними във всички отношения, вносителят е трябвало да плати такса за френската стока, но е могъл да извърши превоза без да заплаща такса за местната стока.

3. Уместно е да се припомнят основните характеристики на немския закон за облагане на автомобилния превоз на стоки.

Националната правна уредба

* Език на производството: немски.

4. Въпросната такса е съставлявала част от съвкупност от мерки, приети през 1968 г. за осигуряване на координацията между различните превозни средства.

В тази връзка, таксата върху автомобилния превоз на стоки е била предназначена превозът на дълги разстояния да се пренасочи към железопътния транспорт и към вътрешните водни пътища.

По тази причина, превозът на стоки на къси разстояния, който разумно не може да бъде отклонен от автомобилния превоз, е бил освободен от таксата.

5. За тази цел, въпросният закон се позовава на определенията на понятията за превоз на дълги разстояния и на къси разстояния, които се съдържат в немския закон за автомобилния превоз на стоки „Güterkraftverkehrsgesetz“, (Bundesgesetzblatt 1952 г. I стр. 697).

От втория параграф от този закон, следва че превозът на къси разстояния означава всеки превоз на стоки с моторно превозно средство за сметка на друго в границите на град или село или в зона в „непосредствена близост“.

Зоната в непосредствена близост е територията, която се намира в радиус от петдесет километра, измерен в права линия от центъра на общината, в която е отправният пункт на камиона и включва територията на всяка община, чиито център се намира във този периметър.

Ако град или село има няколко центрове, зоната в непосредствена близост обхваща територията, която се намира в радиус от петдесет километра от всеки център, в резултат на което, териториите на зоните в непосредствена близост могат да бъдат с различна големина.

6. За отправен пункт на моторно превозно средство, регистрирано в чужбина, се приема граничната община, в която то влиза при преминаване на немската граница (параграф 6 b от „Güterkraftverkehrsgesetz“, изменен с „Viertes Gesetz zur Änderung des Güterkraftverkehrsgesetz“, Bundesgesetzblatt I стр. 1157).

7. Превоз на стоки на дълги разстояния е всеки превоз на стоки с моторно превозно средство извън зоната в непосредствена близост, или който излиза от зона в непосредствена близост.

8. Трябва да се изтъкне, че таксата се изчислява в зависимост от теглото на стоката и от изминатото разстояние, като се има предвид че в случай на превоз за собствена сметка, размерът на таксата се увеличава.

9. Въпросният закон предвижда, че превозът на стоки на дълги разстояния, както и международният превоз на къси разстояния са обект на таксата.

От друга страна, международните превози, които тръгват или които завършват в зоната в непосредствена близост на граничната община са освободени от такса.

Така третирането на международния превоз е идентично с това на вътрешния превоз с камион, чийто отправен пункт е граничната община.

10. От данните на преписката по делото е видно, че събирането на такса за международния превоз на къси разстояния при някои ясно определени обстоятелства може да се превърне в пречка пред търговията в Общността с това, че за превоз в рамките на зоната в непосредствена близост с местен камион, таксата е била събирана единствено, ако е била преминавана немската граница.

По първия въпрос

11. С първия въпрос се пита дали

„такса, събирана за автомобилния превоз на стоки, според разстоянието, изминато на националната територия, представлява данък, който се налага върху продуктите по смисъла на член 95 от Договора за ЕИО?“.

12. Член 95, параграф 1 предвижда, че нито една държава-членка не може да налага, пряко или косвено, каквито и да било вътрешни данъци върху стоките на други държави-членки, които надвишават наложените пряко или косвено върху подобните местни стоки.

Така целта на член 95 е премахването на прикритите ограничения пред свободното движение на стоки, които могат да възникнат от данъчните разпоредби на държава-членка.

13. Като се има предвид общата структура и целите на посочената по-горе разпоредба, понятието данък, който се налага върху продукт, трябва да бъде тълкувано в широк смисъл.

14. Подобни ограничения могат да произтичат от такса, която фактически компенсира такси, които са налагани върху дейността на предприятието, а не върху продуктите като такива.

Този проблем не възниква, когато става дума за облагане на местния продукт и на внасяния продукт в един и същ момент в зависимост от определена дейност, например използване на националните пътища.

15. Обаче подобна такса, която има непосредствен ефект върху себестойността на местния и на внасяния продукт, трябва по силата на член 95 да се прилага по недискриминационен начин върху внасяните продукти.

16. Следователно на националния съд трябва да се отговори, че под данък, „който е налаган косвено върху стоките“ по смисъла на член 95 от Договора за ЕИО, трябва да се разбира също така и такса, която е събирана за международен автомобилен превоз на стоки в зависимост от изминатото разстояние на национална територия и от теглото на въпросните стоки.

По втория, третия и четвъртия въпрос

17. С втория, третия и четвъртия въпрос от Съда се иска тълкуване на забраната за налагане на данък върху чуждестранните продукти, по-висок от този, който се налага върху местното производство, като се има предвид факта, че

1. възможността за различно третиране на внасяния продукт във всички случаи може да възникне само ако този продукт е доставен в рамките на териториална зона с приблизително 50 километра ширина, която се простира успоредно на границата на разстояние 50 километра от нея;

2. въпросната такса се налага по един и същ начин не само върху превоза на чуждестранни продукти към националната територия, но също така и върху превоза на местни продукти към чужбина;

3. целта на това облагане е част от транспортната политика и дискриминационният ефект би могъл да бъде избегнат само с цената на значително нарастване на административни разходи и той се проявява само от 1969 до 1971 г.

18. Уместно е да се отговори общо на тези въпроси.

19. Член 95 трябва да гарантира, че прилагането на вътрешни данъци не води до налагане в държава-членка на данък върху продукти от други държави-членки по-висок от този, налаган на подобните местни продукти на вътрешния пазар.

Следователно е без значение, че таксата се събира също така и при същите условия за местните продукти, които се изнасят и за внасяните продукти.

20. Налице е нарушение на член 95, параграф 1, когато данъкът, налаган върху внасяния продукт и този, налаган върху подобния местен продукт, се изчислява по различен начин и по различни критерии, като дори само в някои случаи, води до по-високо облагане на внасяния продукт.

21. Налице е по-високо облагане на внасяния продукт когато, условията при които превозвачът подлежи на облагане с такса са различни за международния превоз и за чисто националния превоз, така че в сходни ситуации продуктът, намиращ се в обращение в държавата, за разлика от внасяния продукт, не подлежи на облагане с такса.

Действително, при сравнение, за целите на прилагането на член 95, на таксата върху продукта, намиращ се в обращение в рамките на националната територия с тази върху внасяния продукт, трябва да се има предвид не само основата на таксата, но също така и привилегиите или имунитетите, които съпътстват едната и другата.

За да бъде по-високо облагането на внасяния продукт, е достатъчно, при определени обстоятелства, местният продукт да може, за същото разстояние в държавата-членка, да бъде превозен без да бъде обект на такса, докато внасяният продукт е обект на такса единствено, защото е преминал границата.

За тази цел, националният съд следва да направи сравнение в определени случаи между ситуацияите, които могат да възникнат.

22. Данните, предоставени от националния съд сочат, че пред свободното движение на стоки понякога може да възникне реална пречка от прилагането на различни условия по отношение на налагането на такса, както върху международния, така и върху националния превоз.

Маловажният и случаен характер на пречката, създавана от местна такса и фактът, че тя е могла да бъде избегната на практика, единствено чрез премахване на таксата, не са достатъчни, за да се отхвърли прилагането на член 95 от Договора.

Част втора, дял IV на Договора относно общата транспортна политика предлага на държавите-членки възможността да се разрешат проблемите на конкуренцията между превозните средства, без обаче при това да се накърнява свободното движение на стоки.

Отсъствието на такава политика не може обаче да оправдае дерогация от член 95 от Договора.

По съдебните разноски

23. Разходите, направени от правителството на Федерална република Германия и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последния следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

СЪДЪТ,

като се произнесе по въпросите, поставени пред него от Finanzgericht de Baden-Württemberg с определение от 17 декември 1975 г., реши:

1) Под данък „който е налаган косвено върху стоките” по смисъла на член 95 от Договора за ЕИО, трябва да се разбира също така и такса, която се събира за международен автомобилен превоз на стоки в зависимост от изминатото разстояние на национална територия и от теглото на въпросните стоки.

2) Член 95 трябва да гарантира, че прилагането на вътрешни данъци не води до налагане на данъци в държава-членка върху продуктите от други държави-членки, по-високи от тези, налагани върху подобните местни продукти на вътрешния пазар, без значение е дали таксата се събира при същите условия за местните продукти, които се изнасят, и за внасяните продукти.

3) При сравнение, за целите на прилагането на член 95, на таксата върху продукта, намиращ се в обращение в рамките на националната територия с тази върху внасяния продукт, трябва да се има предвид не само основата на таксата, но също така и привилегиите или имунитетите, които съпътстват едната и другата.

4) Маловажният и случаен характер на пречката, създавана от местна такса и фактът, че тя е могла да бъде избегната на практика, единствено чрез премахване на таксата, не са достатъчни, за да отхвърли прилагането на член 95 от Договора.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 16 февруари 1977 година.

Подписи